

2004, vertel ik hem dat dit boek ook aandacht geeft aan problemen van de werkers in het veld. In dat verband vraag ik hem naar de omstandigheden waaronder hij en zijn gezin een kind verloren. In het stuk dat ik niet lang daarna krijg toegestuurd, vertelt zijn vrouw Els het verhaal.

Met twee dochttertjes vertrokken we naar Pakistan in de herfst van 1963. Daar werd in februari 1965 ons derde kind, een zoon geboren. Het was een tangverlossing in het lokale zendingsziekenhuis. Later bij het naar huis gaan, bleek hij via een niet-steriele speen in het ziekenhuis spruw te hebben opgedaan, waar hij veel last van ondervond. Toen in juni de warmte kwam opzetten gingen we naar het vakantieoord voor taalstudie in de uitlopers van de Himalaya. Ons jongetje, nu bijna zes maanden, was redelijk goed gegroeid door de moedermelk en je zag hem een echt mensje worden, prachtige ogen, hij kon schateren, was heel betrokken al op ons. We hadden het idee dat hij het echt ging maken. Echter, na een paar weken werd hij ernstig ziek vanwege een door een virus veroorzaakte longontsteking. We tobden zelf met injecties, maar zo snel verliep het proces dat hij binnen drie dagen stierf. Piet heeft alles geregeld, en zo werd hij op mijn éénendertigste verjaardag, een dag na het overlijden, begraven op de kleine begraafplaats voor christenen in de Murree Hills in Pakistan. We werden omringd en getroost door velen. In Nederland is dit kindje 'onbekend' gebleven bij onze familie en vrienden. Maar zolang onze vier kleinkinderen zich zijn naam (één kleinzoon draagt een deel van zijn naam) zullen herinneren, zal dit kindje hier bekend blijven. Op zijn grafje lieten we de Engelse tekst van Marcus 10:15 uitbeiteln: 'Whoever does not receive the Kingdom of God like a child will never enter it'. Het grafje is daar in het Islamitische land als een stille getuige.

Het bedenken van projecten is één ding, de werkelijkheid van de uitzending is iets anders.